

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upravno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 25 marca 2021 r. – Republika Słowenii

(Sprawa C-186/21)

(2021/C 206/25)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Upravno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J.A.

Strona pozwana: Republika Słowenii

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 3 lit. d) dyrektywy w sprawie przyjmowania uchodźców II ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że samo sformułowanie „w tym” wyraźnie zalicza do obiektywnych kryteriów okoliczność, że wnioskodawca miał już możliwość wszczęcia postępowania w sprawie azylu?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy art. 8 ust. 3 lit. d) dyrektywy w sprawie przyjmowania uchodźców II należy interpretować w ten sposób, że w tych okolicznościach ograniczenie przemieszczania się jest dopuszczalne jedynie na podstawie uprzednio ustalonych obiektywnych kryteriów i uprzedniego stwierdzenia, że wnioskodawca miał już możliwość złożenia wniosku o ochronę międzynarodową, co prowadziło do wniosku, że istnieje uzasadnione domniemanie, iż wniosek ten został złożony wyłącznie w celu opóźnienia lub skomplikowania decyzji o powrocie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (wersja przekształcona) (Dz.U. L 180, z dnia 29 czerwca 2013 r., s. 96).

Odwołanie wniesione w dniu 2 kwietnia 2021 r. przez Komisję Europejską od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) z dnia 27 stycznia 2021 r. w sprawie T-699/17, Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-207/21 P)

(2021/C 206/26)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: R. Tricot, Ł. Habiak, K. Herrmann, C. Valero, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Rzeczpospolita Polska, Węgry, Republika Bułgarii, Królestwo Belgii, Królestwo Szwecji, Republika Francuska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 stycznia 2021 r. w sprawie T-699/17, Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej w całości;
- oddalenie pierwszego zarzutu skargi Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie T-699/17;

— skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd co do zarzutów 2-5, które nie zostały rozpatrzone w pierwszej instancji;

oraz

— pozostawienie rozstrzygnięcia w sprawie kosztów postępowania w pierwszej instancji oraz niniejszego odwołania w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji wyrok Sądu w sprawie T-699/17 powinien zostać uchylony, bowiem obarczony jest błędami prawnymi, które prowadzą do naruszenia art.16 ust.4 i 5 TUE.

Po pierwsze, przyjmując w motywach 40 i 41 zaskarżonego wyroku podstawowe założenie, że przyznane państwom członkowskim w art. 3 ust. 2 protokołu nr 36 uprawnienie do zażądania głosowania większością kwalifikowaną zgodnie z zasadami określonymi w art.3 ust.3 tegoż protokołu (zasady wg. traktatu z Nicei) musi zachować swoją skuteczność także po upływie okresu przejściowego w dniu 31 marca 2017 r., Sąd naruszył wyraźnie określone ramy czasowe okresu przejściowego przewidziane w art. 16 ust.5 TUE. Ponadto, naruszył on ogólną definicję większości kwalifikowanej, wprowadzoną traktatem z Lizbony w art. 16 ust. 4 TUE i skuteczną od dnia 1 listopada 2014 r., która zwiększa legitymację demokratyczną w głosowaniach w Radzie i w Komitecie ustanowionym na mocy art. 75 dyrektywy 2010/75/UE⁽¹⁾. Tym samym Sąd ograniczył pełną skuteczność tej definicji ogólnej.

Po drugie, dokonując w motywach 48 i 50 zaskarżonego wyroku rozszerzającej wykładni czasowego zakresu obowiązywania postanowienia przejściowego ustanowionego art. 16 ust. 5 TUE oraz art. 3 ust. 2 protokołu nr 36, Sąd naruszył utrwalone orzecznictwo dotyczące obowiązku ścisłej interpretacji postanowień przejściowych.

Po trzecie, wbrew twierdzeniom zawartym w motywach 53, 54 i 55 zaskarżonego wyroku, przeprowadzona przez Sąd wykładnia art.3 ust. 2 protokołu nr 36 naruszyła zasadę pewności prawa, ponieważ prowadzi do niemożliwego do przewidzenia i nieokreślonego w czasie obowiązywania nicejskiej większości kwalifikowanej przewidzianej w art.3 ust.3 protokołu 36.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. 2010, L 334, s. 17).